přeložila
Irena Steinerová

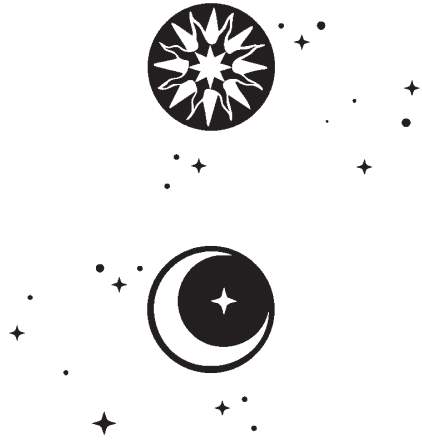
Autorka sérií *Caraval*
a *Bylo nebylo jedno zlomené srdce*

STEPHANIE
GARBER

Alchymie tajemství

Magie je skutečná,
když víš, kam se dívat...

Alchymie tajemství

STEPHANIE GARBER

Alchymie tajemství

přeložila
Irena Steinerová

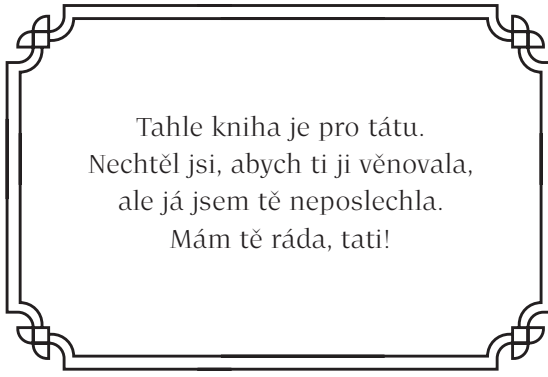

Copyright © 2025 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Irena Steinerová, 2026
Cover © Rachael Lancaster, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8736-4 (pdf)

Tahle kniha je pro tátu.
Nechtěl jsi, abych ti ji věnovala,
ale já jsem tě neposlechla.
Mám tě ráda, tati!

Folklor 517

Poprvé ses o tom doslechla ve frontě v bufetu. Nejspíš jsi to měla rovnou pustit z hlavy. Ty fámy ti ale uvízly v mysli jako otravná odrhovačka, hlodaly v tobě jako nevyřešená hádanka. Až tě nakonec zavedly sem. Na parkoviště, které se zjevně neřídilo předpovědí počasí.

Dnes večer měla být obloha jasná a plná hvězd, ty ale cítíš, jak ti moknou prsty u nohou. Kapky vody se dychtivě rozstřikují kolem, když běžíš v sandálech po chodníku. Pouliční lampy poblikávají v rytmu tvých čvachtavých kroků.

Ještě ti nedochází dech, ale zpomalíš a zastavíš se pod markýzou. Velká rudá písmena nápisu *JIŽ BRZY* žhnou a vrhají neonové stíny na pokladní budku ve stylu retro, která je polepená vybledlými plakáty na dávno minulé atrakce. Na jednom stojí vyšisovaným žlutým písmem jméno Veroniky Lakeové a z dalšího se usmívá černobílá Loretta Youngová. Lorettin plakát je na film *Nezapomenutelná noc* a ty doufáš, že taková bude i ta dnešní.

Nevíš jistě, jestli jsou ty historky pravdivé, ale když vcházíš do vestibulu kina, napůl očekáváš, že propadneš králičí norou.

Tvé nadšení tomu všemu propůjčuje další vrstvu lesku. Vpravo si všimneš řady nablýskaných telefonních automatů v úhledných budkách ze dřeva a skla. Nikdy jsi jich neviděla tolik pohromadě. Jsi v pokušení si je vyfotit, ale neuděláš to. Stejně by to nešlo, i kdybys chtěla. Zatím to nevíš, ale v tu chvíli už ti telefon nefunguje. Pak tě uchvátí historický prodejní stánek po tvé levici, nostalgicky pokrytý prachem, a málem ani nevnímáš, že ozdobná zlatá obruba ve stylu art deco s geometrickými slunci a vyskakujícími delfíny je oprýskaná.

Nahoře na ceduli stojí:

pražená kukuřice 10 centů
pražená kukuřice s máslem 15 centů
cigarety 25 centů

Netušila jsi, že se v kině dřív prodávaly cigarety, ale v nose tě náhle polechtá kouř a vůně popcornu. Na jazyku cítíš chuť másla. Zbytečně se ale ve vestibulu nezdržuješ. Toužíš najít jen jeden kinosál – jednu jedinou atrakci – a zamíříš přímo k ní.

Hruď se ti svírá. Srdce už teď buší jako splašené. Pořád doufáš v králičí noru, kterou se dostaneš do jiného světa. Jsi nedočkavá a optimistická jako přeexponovaný snímek v příliš světlých tónech, když procházíš dvoukřídlými dveřmi.

Stále je to tam cítit kouřem a praženou kukuřicí, ale ještě něčím jiným. Možná je to jen vůně starého sametu, smíchaná se svěžestí jarního deště, tobě se ale vybaví sny v jasných, zářivých barvách Technicolor, když zakláníš hlavu a prohlížíš si neuvěřitelně vysoký strop. Je samé zlato a slonovina a zdobí ho řada motivů ve stylu art deco, které vypadají jako vzdálení příbuzní znamení zvěrokruhu.

Část sedadel pod honosnou kupolí je už obsazená. Pětadvacet? Možná padesát? Jsi příliš nervózní a nedokážeš je přesně spočítat. Posadíš se dozadu. Sedadlo je rozviklané a ošoupaný samet měkký, ale je to příliš daleko od jeviště.

Rozhodneš se přesednout si blíž a cestou si nenápadně prohlížíš přítomné. Zajímá tě, kdo se ještě dostal dovnitř, jestli ti nebude někdo povědomý. Ovšem vzhledem k tomu, jak málo lidí ve škole znáš, tě ani moc nepřekvapí, že všechny tváře jsou cizí. Někteří si spolu něco šeptají, jiní se chichotají, pár takových jako ty mlčí, ale všechny vás spojuje společná nit: očekávání.

Musí to být ono. Opona na jevišti je sytě růžová, a když se rozhrne, zatajíš dech.

Na stříbrném plátně se objeví nápis *Pánové, račte odložit klobouky*.

Vystřídá ho další upozornění: *Hlasité hvízdání a mluvení jest zapovězeno.*

To samozřejmě vyprovokuje hned několik zahvízdnutí. Jakmile však nápis zmizí, rozhostí se ticho a v pravém horním rohu se objeví hvězdička. Zabliká jednou, dvakrát. Pak zhasnou všechna světla v sále.

Tma je temnější než venku. Slyšíš, jak lidi vytahují mobily, ale žádný nefunguje. Ani ten tvůj. Žádný signál. Žádné světlo. Žádné digitální hodiny, které by ti řekly, kolik uplynulo času.

Nevíš, jak dlouho tam sedíš, než zaslechneš, jak odchází první člověk. Usoudil, že tenhle seminář není pro něj, pokud je to vůbec seminář. Pár dalších ho následuje.

Štve tě, že máš chuť se k nim připojit.

Nohy už nemáš mokré, ale zimou ti naskakuje husí kůže. Máš pocit, že tě někdo pozoruje, i když v té tmě nemůže být nic vidět.

Čas plyne a ty si v duchu rekapituluješ historky, cos slyšela, všechny ty fámy a drby o jednom velice zvláštním předmětu, který není uveden v žádném online rozvrhu a který vyučuje profesorka, jež nefiguruje nikde na webu. A najednou tě napadne, že to asi bude mít dobrý důvod. Říkáš si, že bys nejspíš měla taky zmizet. Pomyslíš si –

Na pódiu blikne světlo. Je slabounké, ale ten záblesk tě upoutá. Zavřeš oči a zase je otevřeš. A když se ti přizpůsobí zrak, je tam.

Sedí na dřevěné stoličce uprostřed jeviště.

Nevíš, jak dlouho tam už je, ale máš dojem, že čeká celé hodiny, stejně jako ta zhruba dvacítka lidí, kteří v sále zůstali. Je menší, než sis představovala. Z toho, jak o ní lidi mluvili, jsi měla pocit, že musí být vysoká a sošná, zcela výjimečná osobnost. Ona ale vypadá spíš jako něčí babička. Krátké stříbrné mikádo jí lemuje kulatý obličej a nepatrně se usmívá, když pronáší slova, při nichž máš pocit, že všechno to čekání, zima a vlhko stálo za to.

„Jste tady kvůli příběhu," říká. „Já vám teď povím další."

KAPITOLA PRVNÍ

Holland St. Jamesová se dnešního večera nemohla dočkat. Sedmkrát se převlékla a pětkrát přezula, natočila si vlasy, a dokonce vyzkoušela novou techniku líčení očí. A teď to všechno takhle zpacká.

„Myslel jsem, že půjdeme na zmrzlinu," podotkl Jake mile. Jake byl totiž asi ten nejpříjemnější kluk, s jakým kdy Holland chodila.

Když se před pár týdny poprvé objevil v kavárně Santa Monica Coffee Lab, Holland si pomyslela, že je to přesně její typ. Vypadal spíš jako Clark Kent než jako Superman, v těch svých brýlích s tmavými obroučkami, které byly odjakživa Hollandiným osobním kryptonitem. Pak do ní omylem vrazil, vylil přitom trochu cold brew a Holland si všimla, že drží pod paží skripta. Jake studoval magisterský program učitelství angličtiny pro cizince.

Na prvním rande zjistila, že kromě toho pracuje jako dobrovolník v losangeleské zvířecí záchranné stanici a v organizaci Time Travel Mart v Echo Parku, což byla neziskovka, která pomáhala dětem rozvíjet tvůrčí psaní. Na druhé schůzce se dozvěděla, že se Jake nedávno stal vegetariánem a místo autem jezdí na kole, protože mu leží na srdci osud životního prostředí.

Jake byl zkrátka dobrák od přírody.

Holland si možná v hloubi duše myslela, že je až příliš dokonalý, jako e-mail bez jediného překlepu nebo vyfotošopovaný portrét, kterému chybí aspoň jedna vráska. Možná ale jen hledala varovné signály tam, kde žádné nebyly.

Tohle bylo teprve jejich třetí rande, jenže Holland se už dva roky nedostala na čtvrtou metu. Za žádnou cenu to teď nechtěla zkazit. Obávala se ale, že se jí to povedlo už před pár minutami, když nedokázala odolat a zatáhla Jakea do téhle zaplivané uličky. Spatřila totiž plakát, který jí připomněl jeden z Profesorčiných příběhů.

Plakát byl nalepený na betonové zdi. Patřil k těm retro kouskům, které by se krásně vyjímaly na dřevěných pohlednicích, jaké se prodávají na molu v Santa Monice. Sluncem vyšisované palmy v odstínech hnědé a zelené rámovaly uhlem načrtnutou siluetu muže v klobouku, který se dívá na hodinky. Žádné logo, žádné obchodní značky. Vlastně tam nebyl ani žádný nápis, který by prozrazoval, čemu plakát vlastně dělá reklamu. Jen na manžetových knoflíčcích anonymního muže stály iniciály S. Č.

Strážce času.

Bylo to první, co jí blesklo hlavou. Vzápětí už táhla Jakea uličkou. Nemohla si pomoct.

Holland vyrůstala na otcových honbách za pokladem. Už jako dítě se naučila hledat stopy tak, jako se jiné děti učí skládat stavebnici nebo hrát na babu. Asi proto jí vždycky připadalo, že nikam pořádně nezapadá, až dokud nenarazila na Profesorčin přednáškový cyklus o folkloru. Její příběhy v ní znovu probouzely pocit, jako by se ocitla na jedné z otcových dobrodružných výprav.

Vlastně ani nečekala, že dnes večer něco objeví. Zapadlé uličky Los Angeles jí často připomínaly Profesorčiny

příběhy a Holland měla pokaždé nutkání vydat se po jejich stopách. V jednom kuse narážela na tajemná zákoutí, která určitě v životě nenavštívila, a vzápětí objevila bar, kavárnu nebo knihkupectví, kde už někdy byla.

Dnes večer ale ne. Dnes Holland věděla, že tuhle uličku vůbec nezná. Ten nápis by si zapamatovala.

Kuriozity & chronometrie
Račte vstoupit

Cedulka visela na nablýskaném měděném háčku, jenž se nápadně vyjímal na dveřích, které by Holland ráda považovala za starožitné, ale spíš byly jen špinavé. Stačil jediný pohled na Jakea a poznala, že on se přiklání k té druhé možnosti. Pravděpodobně už začíná litovat, že na tuhle schůzku vůbec šel. Holland si přála, aby změnil názor. Navíc strašně moc toužila projít těmi dveřmi a chtěla ho přesvědčit, aby do nich vešel s ní.

„Máš rád městské mýty?“ zeptala se.

„Jo – přímo je zbožňuju.“ Jake jí věnoval úsměv, který měl mnohem blíž k Supermanovi než ke Clarku Kentovi. V Holland vzplála jiskřička naděje, že se všechno zase vyvíjí zdárně.

A přesto… zaváhala.

Profesorka měla pravidlo, že se její příběhy nesmí sdílet s nikým mimo studijní skupinu. Nikdo tu zásadu neporušoval. Plnit její zadání bylo příliš náročné, než aby pak studenti získané informace rozdávali zadarmo, a Profesorka je navíc vždycky varovala, že porušení pravidel by mohlo mít vážné důsledky. Ovšem Holland už studentkou semináře Folklor 517 nebyla a šlo jen o jeden příběh. Jenže…

„Než budu pokračovat,“ pronesla tiše, „musíš mi odpřisáhnout na život svého psa, na vlastní kolo nebo na

tu pokojovku, co ti už málem chcípla, že nikomu neprozradíš, co ti teď povím."

Jake se zazubil. „Přísahám." Naklonil se k ní a lehce ji políbil na rty, jako by tím slib stvrzoval. „Jde snad o nějaké rodinné tajemství?"

Holland ztuhla.

V duchu si připomněla, že Jake pochází z velké rodiny a že mu neustále někdo z příbuzných volá, aby mu sdělil i ty nejbanálnější každodenní zážitky. Mluvit o rodině je pro něj zcela normální. Nesnaží se z ní páčit informace.

Přesto jí trvalo několik vteřin, než se dokázala rádoby nenuceně usmát. „Není to rodinné tajemství, ale přesto bych o tom neměla mluvit. Když jsem ještě studovala bakaláře, chodila jsem na seminář s názvem Folklor 517: Místní legendy a městské mýty. Ten předmět je taky taková místní legenda. Nedá se na něj normálně zapsat. Nenajdeš ho nikde na webu. Musíš se o něm doslechnout od někoho dalšího. A když ho úspěšně dokončíš, na konci semestru se ti objeví ve výpisu absolvovaných předmětů."

Jake se tvářil zaujatě. „Takže něco jako tajné společenství převlečené za seminář?"

Holland nervózně přikývla, ale zároveň se jí zmocnilo vzrušení. Prozrazením toho malého tajemství přece nikomu neublíží. „Profesorka nám každý týden vyprávěla jednu místní legendu nebo městský mýtus a my jsme museli svatosvatě slíbit, že je nebudeme dál šířit. Jedna z těch legend je o takzvaném Strážci času. Po celém Los Angeles jsou údajně rozmístěné nápovědy, které k němu vedou. Když půjdeš po těch stopách a podaří se ti ho najít, můžeš se ho zeptat na svůj čas a Strážce času ti řekne, kdy zemřeš."

Jake zvážněl a mezi obočím se mu objevila drobná ustaraná vráska.

„Není to tak morbidní, jak to vypadá," pokračovala Holland rychle. „Profesorka ještě říkala, že se s ním dá smlouvat, abys získal víc času a žil déle."

„A ty tomu vážně věříš?" zeptal se Jake. V hlase měl cosi, co Holland nedokázala přesně zařadit, ale najednou dostala strach, že jeho zájem o legendy trochu přecenila. Jake byl normální kluk, který byl nejspíš zvyklý chodit na úplně normální schůzky. A pravděpodobně chtěl i úplně normální holku.

Ale kdepak.

Je to jen pro zábavu.

Ne, ani trochu.

Kterákoli z těch vět by byla vynikající odpovědí na jeho otázku; něco takového by řekla každá normální holka.

„Prostě se mnou pojď dovnitř," odpověděla Holland vyhýbavě.

„Jasně," přitakal Jake. A protože to byl slušně vychovaný mladík, vzal za kliku a přidržel jí dveře s nápisem *Kuriozity & chronometrie*.

Na druhé straně bylo samé mléčné sklo a zlato. Naprosto rovná řada koulí z mléčného skla, které visely ze stropu na zlatých šňůrách, osvětlovala dokonale nablýskanou podlahu z mléčně bílé mozaikové dlažby, na níž byla lesklými zlatými kachličkami vyskládaná slova *tik tak*.

Nikde žádné stopy ani šmouhy, jen ta zářící citoslovce, která v tlumeném světle poblikávala jako chvějící se vteřinová ručička.

Působilo to skoro jako magie. Ne jako nějaká velká a zázračná kouzla, ale obyčejná magie nadčasových věcí. Dvoudolarových bankovek a rukou psaných dopisů, psacích strojů a telefonních aparátů s otočným číselníkem.

Holland to možná vyslovila i nahlas. Jake se ale tvářil, jako by nevěděl, co si o té prazvláštní provozovně na konci

podezřelé uličky myslet. Takhle si to nepředstavoval, když zval Holland na zmrzlinu. Chtěl holku, která bude dobře vypadat na instagramové fotce, a ne horkou adeptku do rubriky Katastrofální rande na diskusním fóru.

Holland ho zřejmě špatně odhadla, jenže teď už nemohla couvnout. Ještě nikdy neměla tak blízko k objevu některého z Profesorčiných mýtů ve skutečném životě.

Naproti nim byly dvoje dveře, také z mléčného skla, leskle bílé, se zlatými klikami a jednoduchými obdélníkovými cedulkami uprostřed. Na jedné stálo KURIOZITY. Na druhé CHRONOMETRIE.

Holland zamířila ke dveřím s nápisem CHRONOMETRIE v naději, že povedou ke Strážci času. Když už má to rande úplně pohřbít, tak ať to aspoň stojí za to.

Kulatá klika se ani nehnula.

Zkusila to znovu. „Asi je zamčeno."

Jake jí nakoukl přes rameno. Dvakrát za sebou hlasitě zaklepal.

„Přejete si?" ozval se hlas z druhých dveří. Z těch, které byly označené cedulkou KURIOZITY.

Nyní byly otevřené dokořán a stála v nich dívka. Měla platinové vlasy ostříhané nakrátko, malý kroužek v nose a přiléhavé bílé šaty ve stejném odstínu jako mléčné sklo. Na první pohled vypadala mladě, ale cosi v jejím postoji a pohledu Holland napovídalo, že možná klame vzhledem.

Holland se snažila nakouknout za ni, chtěla zahlédnout ty kuriozity uvnitř, ale viděla jen bílé světlo.

Dívka netrpělivě zabubnovala hranatými nehty o rám dveří.

„Hledáme Strážce času," odpověděla Holland.

„S tím vám bohužel nepomůžu." Dívka okamžitě ucouvla a začala zavírat dveře.

„Chci se ho jenom zeptat na čas," vyhrkla Holland.

Dívka ztuhla. „Jste si tím jistá, slečno?" zeptala se a vrhla na ni pohled, který jasně naznačoval, že pro Holland by teď bylo nejmoudřejší se sebrat a odejít a toho hezkého kluka vzít s sebou.

„Je si jistá," odpověděl Jake. „Já chci taky znát čas."

„Opravdu?" podivila se Holland.

Jake ji objal kolem ramenou a ona cítila, jak mu z kůže sálá teplo. „Když do toho jdeš ty, tak já taky."

Chtěla se ho zeptat, proč změnil názor, ale náhle ji ovládlo nervózní vzrušení.

Dívka v bílém něco zamumlala. Znělo to jako *blázni*. Pak zmizela za dveřmi.

Čas v předsíni z mléčného skla se pomalu vlekl, zatímco Holland čekala, až se dívka vrátí. Jakeova paže na rameni ji hřála čím dál víc. Cítila se nesvá a doufala, že se dívka ještě objeví.

Nakonec se dveře s nápisem KURIOZITY znovu otevřely. Dívka vyšla ven a podávala jim propisku a dva listy papíru proložené kopírákem. Našpulila rty. „Jestli jste si tím oba doopravdy jistí, napište sem svá jména a požadovanou informaci. Strážce času se vám ozve."

KAPITOLA DRUHÁ

Příští ráno si dávalo načas, jako by ho už nebavilo vykonávat tu samou únavnou práci pořád dokola. Holland procitla do hutného ticha. Žádné štěbetání ptáků, žádná auta projíždějící ulicí, žádné vrzání podlahových prken, když se dům protahuje po probuzení. Na okamžik by přísahala, že jí netluče ani srdce.

Posadila se na posteli a zamotala se jí hlava. Zhoupl se jí žaludek. Kocovina to ale nebyla, nebo si to aspoň nemyslela.

Zkoušela si vzpomenout, co předchozího večera dělala. Nejdřív si ale ani nedokázala vybavit, co je zrovna za den. Připadala si jako list papíru, který zůstal přilepený k předchozí stránce.

Nejistě se natáhla po telefonu.

Byl čtvrtek.

Včera byla středa.

Její třetí rande s Jakem.

Podrobnosti se jí vybavovaly pomalu, defilé zažloutlých zrnitých výjevů, které jí připomněly staré domácí videonahrávky. Vzpomněla si na tu zadní uličku… mléčné sklo… Jakeovu paži kolem svých ramenou… tmavomodrý kopírák… prosté kouzlo nadčasových věcí… Strážce času…

Včera se jí to všechno zdálo tak vzrušující.

Jenže teď, když si ty události znovu přehrávala v hlavě, jí připadaly podivně mdlé a vzdálené.

Po odchodu z uličky si s Jakem konečně dali zmrzlinu s příchutí arašídového másla a slaniny a on ji pak u jejího auta políbil. Líbali se docela dlouho. Jake ale asi měl na všechno to líbání jiný názor než ona, protože to bylo první ráno od jejich seznámení, kdy na ni hned po probuzení nečekala zpráva od něj.

Ještě nebylo tak pozdě. Pořád jí mohl napsat **Dobré ráno**.

Telefon cinkl jako na zavolanou.

Nebyla to ale zpráva od Jakea.

14:00 Schůzka s Adamem Bishopem

Holland upustila mobil zpátky na postel.

Adam Bishop byl nový vyučující, který k nim na fakultu přišel z katedry folkloristiky Kalifornské univerzity v Berkeley. Holland se s ním ještě osobně nesetkala, ale slyšela o něm vyprávět ostatní studenty z magisterského programu. Všichni z něj byli nadšení.

V pondělí od něj dostala stručný e-mail, kde ji žádal, aby se za ním dnes odpoledne zastavila. Na její otázku *proč* vyhýbavě odepsal, že jí to raději vysvětlí mezi čtyřma očima.

Napadlo ji, že možná hledá asistentku a Profesorka mu doporučila právě ji. Holland sice byla ve skluzu s diplomkou, ale jinak měla vynikající organizační schopnosti. Dva roky dělala asistentku Profesorce – rok na bakalářském a rok na magisterském studiu – a bylo všeobecně známo, že tato práce vyžaduje obrovskou trpělivost a řadu dovedností, jaké se v životopisu obvykle

neuvádějí. Vlastně jí nyní docela chyběla. Teď ale měla jinou brigádu. Naprosto fantastickou.

Holland každý páteční večer promítala v podkroví kavárny Santa Monica Coffee Lab klasické filmy, po nichž následovala diskuse. Bylo to jako vyučovat bez známkování, a navíc si každý mohl dát něco k pití.

Milovala to.

Zbožňovala Coffee Lab. Zbožňovala lidi, kteří se tam každý týden scházeli. Ze všeho nejvíc ale zbožňovala staré filmy.

Holland byla milovnicí filmového umění už od čtyř let, kdy jí a její sestře-dvojčeti otec poprvé pustil *Čaroděje ze země Oz*. Když se dodívaly, sestra běžela pro koště a Holland se začala okamžitě dožadovat rubínových střevíčků.

Otec tenkrát řekl: „Tušil jsem, že zareaguješ zrovna takhle, Holoubátko." Pak jí oznámil, že střevíčky už na ni někde v domě čekají, jen je musí najít.

To byla její první honba za pokladem.

Otec vždy spojoval tyhle hry s filmy. Když teď Holland promítala v Coffee Labu staré trháky, měla pocit, že je mu nablízku. Momentálně se zabývala filmem noir a fascinovala ji historie, která se za těmito snímky skrývala. Líbilo se jí, jak v ní dokázaly vyvolat dojem, že někde skutečně existuje skrytý černobílý kout světa, kde místo fastfoodů lemují ulice kanceláře soukromých očeks, do nichž minimálně jednou týdně vstoupí femme fatale s extravagantním účesem a svede život nějakého nebožáka na scestí.

Jestli jí chce Adam Bishop nabídnout místo asistentky, asi nebude mít zájem. Přesto byla Holland zvědavá. Vždycky byla zvědavá.

Vylezla z postele, šla si zaběhat a snažila se přijít na to, co by po ní Adam Bishop mohl chtít. Když se však

běh postupně proměnil v chůzi a dopoledne se scvrklo v poledne, myšlenky jí čím dál častěji odbíhaly k Jakeovi.

Ještě pořád nenapsal.

Holland by měla litovat, že ho do té uličky zavedla. Ráda by věřila, že kdyby šli rovnou na zmrzlinu a ona to celé nezkazila honbou za městskou legendou o smrti, všechno by dopadlo jinak a ráno by ji čekala zpráva s přáním dobrého dne.

Holland ale ve skutečnosti toužila po něčem jiném. Chtěla, aby ji měl Jake rád navzdory tomu mýtu – nebo možná právě kvůli němu. Ironií osudu bylo, že Strážce času ani nepatřil k jejím oblíbeným legendám. Bylo jí srdečně jedno, kdy zemře. Chtěla hlavně vědět, že ty mýty jsou skutečné.

Byl už pomalu čas vyrazit na schůzku. Holland ještě naposledy zkontrolovala telefon.

Nic.

Věděla, že to ještě nemusí znamenat konec, ale v tu chvíli měla pocit, že to stejně nikam nevede. Zvažovala, že Jakeovi napíše, jenže poslední zprávu posílala včera večer ona poté, co dorazila domů.

Kéž by tu byla January.

Holland věděla, co by jí její dvojče poradilo – něco ve smyslu *Na týpka, co o tebe nestojí, se zvysoka vykašli*. January by ovšem místo *vykašli* použila mnohem peprnější slovo začínající na *v*.

Sestry si sice byly podobné jako vejce vejci, ale ve všem ostatním se naprosto lišily. Přesto byla January Hollandina nejlepší kamarádka. Jediný člověk, kterému se svěřovala úplně se vším.

Holland pádila dolů po schodech, aby stihla schůzku. Stejně jako spousta jejích oblíbených věcí byl i dům, kde bydlela, starý. Postavili ho ve čtyřicátých letech – samé

dřevo, bílé zdi a spousta oken, jimiž dovnitř proudilo světlo. V polovině schodiště zavolala sestře.

Normálně spolu Holland s January mluvily každý den, ale od začátku října měla January mnohem víc pracovních povinností než obvykle. V posledních třech týdnech poslala jen tu a tam stručnou zprávu nebo fotku ze Španělska.

Sestra hned po škole získala práci – vyhledávání vzácných tisků. Lidé byli ochotní platit horentní částky za něco, co nikdo jiný nemá, a sestřiným úkolem bylo po těchto pokladech pátrat. Bylo to pro ni naprosto ideální zaměstnání. Odjakživa chtěla cestovat po světě a stejně jako Holland vyrůstala na otcových výpravách za poklady. Holland se po ní ale stýskalo pokaždé, když odjela.

Telefon jednou zazvonil a ozvala se sestřina hlasová schránka. „Dobrý den, dovolali jste se January St. Jamesové. Momentálně jsem na cestách v zahraničí –"

Nahrávku přerušil sestřin hlas. „Ahoj –" vyhrkla. Znělo to zadýchaně, ale ne rozespale.

„Volám nevhod?" zeptala se Holland.

„Ne, ale mám jen chviličku." V pozadí duněla doprava, takže to působilo spíš jako poledne než půlnoc.

„Co děláš?" zeptala se Holland.

„Něco do práce; nuda. Zrovna mi skončila schůzka s klientem, co se strašně rád poslouchal." January se vždycky snažila svou práci líčit jako nezajímavou a otravnou, asi aby jí Holland nezáviděla. Dnes večer ale zněla opravdu unaveně. „Chybíš mi, ségra."

January nikdy neříkala *chybíš mi*.

„Ty mně taky," řekla Holland. „Co tu nejseš, mám doma podezřele uklizeno. Kdy zas přijedeš na návštěvu?"

„Hned tak to bohužel nebude…" V telefonu na okamžik zavládlo ticho. Holland blesklo hlavou, že se spojení

přerušilo, pak ale January hlesla: „Kéž bych tam byla s tebou…“ Hlas měla tak slabý, že skoro ani nezněl jako její.

„Děje se něco?“ zeptala se Holland. „Mluvíš jako nějaká cíťa.“ Obvykle bývala za cíťu ona.

„Jsem jen utahaná,“ odpověděla January. Musela to být pravda, protože se ani neohradila proti tomu nelichotivému označení. „Tady je už pozdě, a i když bych si s tebou ráda popovídala, musím letět. Já –“

V tu chvíli u Holland zazvonil domovní zvonek a přehlušil sestřina poslední slova.

Pak January ukončila hovor.

Holland pohlédla ven okénkem u dveří. Nikdo u ní nikdy nezvonil, kromě příležitostného podomního prodejce postřiků proti škůdcům nebo solárních panelů. Tenhle pán ale nevypadal, že by něco prodával.

Zpod klobouku mu vykukovaly chomáčky stříbrných vlasů a snědé tváře měl zbrázděné vráskami. Na sobě měl bílou košili a khaki kalhoty s nápadnými červeno-bíle kostkovanými kšandami, vedle nichž všechno ostatní v jejich tiché ulici působilo nudně a nevýrazně.

Holland neměla ani minutu nazbyt, pokud chtěla dorazit na schůzku včas. Když si ho ale prohlížela přes okno, projel jí náhlý záblesk déjà vu. *Toho odněkud znám,* pomyslela si. Jen si nedokázala vybavit odkud.

Možná jí ty šle jenom připomněly starou fotografii jejího dědečka, který zemřel dřív, než se narodila.

Ať už to bylo cokoli, přimělo ji to otevřít dveře.

„Dobrý den, Holland.“ Muž jí věnoval nenucený úsměv, který v ní vyvolal představu cucavých bonbonů v lesklých šustivých obalech a přemrštěně dramatických pohádek na dobrou noc.

„My se známe?“ zeptala se.

„Obávám se, že ne.“ Na rtech mu stále pohrával úsměv, ale třpyt z hnědých očí se částečně vytratil. Podal jí balíček v hnědém papíru, převázaný provázkem.

„Co to je?“ zeptala se.

„Leželo to u vás na zápraží.“

Holland znovu pohlédla na zásilku. Nebyla tam žádná zpáteční adresa, jen hranaté oranžové razítko *Šťastný Halloween* v rohu a její celé jméno – Holland St. Jamesová – napsané uprostřed roztřeseným staromódním písmem.

Muselo to být od Profesorky. Přímo se vyžívala v posílání balíčků a samozřejmě nikdy neuváděla zpáteční adresu, protože chtěla, aby to působilo tajemně.

Holland svrběly dlaně nedočkavostí, když uchopila krabici v hnědém balicím papíru. Byla zvědavá, co jí Profesorka poslala tentokrát. Obvykle to bývaly ezoterické knihy nebo rukopisy s tematikou ďábla, o nichž se Profesorka domnívala, že by se mohly Holland hodit k diplomové práci.

Teď ale bohužel neměla čas něco rozbalovat. Odložila balíček do chodby.

„Děkuji, že jste mi to přinesl,“ řekla muži. „Bohužel už musím –“

„Vím, že nemáte moc času, ale zdržím vás už jen chvilku,“ ujistil ji a podal jí vizitku na smetanově bílém papíře s textem vyvedeným foliovým tiskem ve smaragdově zelené barvě.

MANUEL VARGAS
Seniorní bankéř
a specialista na dědické záležitosti
První banka Centennial City

Dole bylo uvedeno telefonní číslo.

Na druhé straně vizitky se nacházela mapka, kde byla hvězdičkou označená poloha banky. Pod tím stálo upozornění *Pouze po předchozí domluvě*.

„O téhle bance jsem nikdy neslyšela," poznamenala Holland. Profesorka jim na semináři vyprávěla příběh o jedné bance, kam se také chodilo jenom na objednání. Jenže právě tu legendu si Holland nikdy nedokázala pořádně zapamatovat, a místo aby teď byla nadšená při pomyšlení, že je ten muž možná právě odtamtud, spíš v ní narůstaly pochyby.

Centennial City, kde měla banka údajně sídlit, vlastně žádné město nebylo. Holland to tam neznala, ale věděla, že jde o velice starou a velice bohatou čtvrť v rámci Los Angeles, kterou tvořil hlavně uzavřený luxusní rezidenční komplex s rozlehlým parkem, kde se bohatí věnovali typickým zábavám boháčů, například hraní póla. Proslýchalo se, že kdysi dávno v Centennial City fungoval butikový hotel, ale místní využili svůj společný vliv a peníze a nechali ho zavřít.

„Vy jste nedostala moje dopisy?" zeptal se muž.

Holland povytáhla obočí. „Od téhle banky mi nikdy nic nepřišlo."

„To mě nesmírně mrzí. Nejspíš se někde zatoulaly. Omlouvám se. Měl jsem za to, že mé dopisy jednoduše ignorujete, a proto jsem se rozhodl, že učiním ještě poslední pokus a dnes se tu zastavím osobně." Pan Vargas si s vážným výrazem sundal klobouk a odhalil načechrané bílé chmýří. „Před patnácti lety si jeden z našich klientů pronajal bezpečnostní schránku. Krátce nato zemřel. Schránka byla zaplacená předem, takže zůstala po celou dobu netknutá. Nyní se ale její pronájem chýlí ke konci." Pan Vargas se odmlčel a pohlédl na hodinky. „Vyprší

za čtyřiadvacet hodin. Pokud se o ni do té doby nikdo nepřihlásí, bude podle smlouvy s původním majitelem schránka včetně veškerého obsahu spálena."

„Nechte mě hádat," řekla Holland. „Teď mi oznámíte, že se o tu záhadnou schránku můžu přihlásit já!"

Pan Vargas mlčky přikývl a otřel si krůpěje potu z čela.

„Víte," řekla Holland, „je to opravdu skvělá historka." A také že byla. Přesně taková záhada, jaké by Holland za normálních okolností jen stěží odolávala.

Náhle jí ale došlo, proč je tak podezíravá.

Byla to zatraceně velká náhoda, že včera večer při pátrání po jedné z Profesorčiných městských legend poskytla cizímu člověku své osobní údaje a hned druhý den se jí objeví u dveří další městský mýtus.

Možná proto včera ta holka zamumlala *blázni*. Ne kvůli tomu, že by si Holland s Jakem zahrávali se skutečnými legendami a magií, ale protože se jimi nechali omámit natolik, že o sobě prozradili soukromé informace.

„Strašně ráda bych vám věřila," pokračovala Holland. „Jenže to celé nápadně připomíná ty e-maily s nigerijským princem, kde vám pisatel tvrdí, že máte dávno ztraceného strýčka se zablokovaným majetkem a jediné, co musíte udělat, abyste to jmění získal, je poslat mu číslo sociálního pojištění, přístupové údaje k bankovnímu účtu a dva litry krve."

Pan Vargas se zamračil. „Já nejsem podvodník."

„To slovo jste použil vy, ne já." Holland začala zavírat dveře.

Starý pán je však překvapivě rychle přidržel. „Je rozumné, že jste opatrná. Oba ale víme, koho jste vy a vaše sestra před necelými patnácti lety ve skutečnosti ztratily."

Už podruhé toho dne měla Holland pocit, že se jí zastavilo srdce.

Ten člověk je podvodník.

Hochštapler.

Je to lhář, opakovala si v duchu.

Většina přátel věděla, že má dvojče. A před patnácti lety zemřela spousta lidí. Tenhle pan Vargas si mohl číslo náhodně vybrat, aby to znělo dramaticky. Neznamená to, že doopravdy ví, o koho přišla.

Holland v duchu slyšela sestřin hlas, přísný a nekompromisní, jak jí přikazuje, ať tu vizitku roztrhá a nechá shořet všechno, co v té schránce je – pokud vůbec nějaká schránka existuje.

Nech mrtvé tam, kam patří, řekla by January.

Problém ale byl v tom, že Holland nikdy neměla pocit, že by její rodiče patřili mezi mrtvé. Možná je ten muž lhář, podvodník a šarlatán. Přesto si nedokázala odpustit otázku: „*Pokud* bych opravdu přišla k vám do banky, co byste ode mě požadovali, abych tu schránku mohla otevřít?“

„Musela by se jenom ověřit vaše totožnost. Ovšem…“ Pan Vargas se odmlčel a ztišil hlas. „Pokud si opravdu domluvíte schůzku, udělejte mi prosím laskavost. Nikomu o tom neříkejte. I kdybyste na to číslo nakonec nezavolala, doporučuji vám, abyste se nikomu nezmiňovala o mé návštěvě ani o té schránce.“

První banka Centennial City neměla webové stránky. Holland nedokázala najít ani e-mailovou adresu pana Vargase.

Přecházela sem a tam před vchodem do svého domu. Věděla, že by už měla vyrazit na schůzku s Adamem Bishopem, ale byla příliš rozrušená na to, aby sedla za volant.

Obvykle s nadšením sledovala veškeré stopy a vodítka, jenže tohle působilo jako podfuk. Proč by ji jinak ten pan Vargas žádal, aby o jeho návštěvě nikomu neříkala?

Kdyby to byla pravda, stačilo by přece vyslovit její pravé příjmení nebo jména jejích rodičů, místo těch mlhavých narážek na jakousi záhadnou smrt.

Holland nikdy nahlas neříkala jména svých rodičů. Pro všechny, kdo ji v Los Angeles znali, byla jednoduše Holland St. Jamesová. Její skutečné příjmení bylo tím nejpečlivěji střeženým tajemstvím, jaké měla.

Když jí před téměř patnácti lety zemřeli rodiče, teta se strýcem navrhli, ať si se sestrou nechají změnit jméno. Matku s otcem všichni znali. Jejich smrt patřila k senzacím, o nichž se nepřestalo mluvit dodnes. Kdyby někdo zjistil, kdo ve skutečnosti byli jejich rodiče, nedokázal by se od toho při setkání s nimi oprostit – musel by pořád myslet jenom na to, jak rodiče zemřeli a co to asi muselo s těmi dívkami udělat. Sestry by nikdy neměly vlastní identitu. Byly by jen historkami, které si ostatní vyprávějí, nebo námětem bulvárních článků.

Holland si vzpomněla na včerejší večer, kdy tak hloupě poskytla své jméno a telefonní číslo té dívce v uličce. Třeba to byla Profesorčina bývalá studentka, a když slyšela legendu o Strážci času, napadlo ji rozjet podvod s prodejem osobních údajů těm, kdo je dokážou zpeněžit. Dalo se koneckonců očekávat, že studenti, kteří věří v mýty, jsou schopní naletět i cizím lidem, kteří jim zazvoní u dveří a budou tvrdit, že jim někdo odkázal záhadnou bezpečnostní schránku.

Holland nechtěla být naivní. Kdyby jí některý z rodičů něco odkázal, dozvěděla by se o tom už dávno, ne až dnes.

Nemůže zavolat na číslo pana Vargase, i když ji to láká. Holland se znala až příliš dobře. Jakmile jednou vleze do králičí nory, nedokáže se zastavit, dokud nedorazí až na úplný konec. Volný pád ji nikdy neděsil tolik jako možnost, že se jí nepovede zjistit pravdu.

Folklor 517:
Nejlepší drink ve městě

Probíhá druhá přednáška.

Znovu jsi v tom starém kině. Dnes to tu nasládle voní. Karamelový popcorn – nebo snad turecký med?

Ta vůně je tak vlezlá a neodbytná, až máš pocit, že studentka vedle tebe právě žvýká tu orientální pochoutku. Všichni jsou ale zcela pohlcení tím, co se odehrává na pódiu. Nikdo nepopíjí kafe ani neťuká do notebooku. Notebooky ostatně nejsou povolené, jen pero a poznámkový blok – *děkuju pěkně* –, ale ani ty dnes nikdo nepoužívá.

Profesorka už začala.

Ticho přeruší slabé cvaknutí a ona se usměje, když se na stříbrné plátno promítne první diapozitiv. Je to snímek obdélníkové vizitky. Černé, s několika zlatými linkami, které vytvářejí ozdobný rámeček ve stylu art deco. Zdá se, že uprostřed kdysi býval nějaký nápis, ale teď je rozmazaný.

Další diapozitiv je očividně starší; zlatá i černá jsou zašlé. Podoba navštívenky je ale naprosto stejná, jen uprostřed tentokrát není žádný text, rozmazaný ani jiný.

Vystřídá se několik dalších diapozitivů, jeden za druhým; každý z nich je viditelně starší než ten předchozí. Černo-zlatá vizitka na všech snímcích se ale nemění.

Art deco tě nikdy nijak zvlášť nebralo, ale když se fotografie změní na černobílé, elegance toho rámečku tě zcela uchvátí.

Dole na jednom diapozitivu je napsáno 1942.

Pak 1936.

Následuje 1927.

Profesorka po celou dobu nepromluví ani slovo a tváří se neproniknutelně.

Čekáš, že něco řekne – slíbila přece příběh –, ale ona tam jen mlčky stojí s úsměvem Mony Lisy.

Nakonec se někdo přihlásí a vyhrkne, aniž by čekal na vyvolání: „Máme tu vizitku najít?“

Profesorka se suše, chraplavě zasměje. Nezní to pobaveně. „Tyhle vizitky nikde nenajdete, mladý muži. Dají se získat jen jediným způsobem.“ Konečně se pustí do vyprávění. „V Los Angeles je několik hotelů, kde straší, a jeden z nich má ďábel v obzvláštní oblibě. Proslýchá se, že si tam rád dává *sidecar*.“

Spolužačka vedle tebe zašeptá: „Co je to *sidecar*?“

„Myslím, že nějaký drink,“ zamumláš.

„Je to koktejl,“ dodá Profesorka a podívá se přímo na tebe. „*Sidecar* se míchá z koňaku a citrusů a existuje už přes sto let. Když ho koupíte ďáblovi, dá vám svou vizitku. Každou z navštívenek lze použít jen jednou. Díky ní si domluvíte schůzku s ďáblem, kde můžete uzavřít smlouvu o čemkoli, po čem toužíte, a pak –“

Udělá univerzální gesto, které znamená *čáry-máry*, a vysvětlí, že právě proto jsou všechny ty vizitky prázdné – byly použity při obchodování s ďáblem, a text z nich proto zmizel.

Moc tě to nepřesvědčilo. Jejím jediným důkazem jsou ty fotky, a kdoví, jestli jsou vůbec pravé. Takové obrázky by mohl vytvořit každý.

Ďábel je mýtus. A ty v něj nevěříš.

Když ale vycházíš z kina, přeješ si mít jednu z těch vizitek.

KAPITOLA TŘETÍ

V minulém semestru měla Holland všechny povinné předměty až večer, a tak jí teď připadalo zvláštní procházet se po kampusu ještě za denního světla.

Všechno vonělo po čerstvě posekané trávě a lesklo se jako obálka informační brožury pro uchazeče. Paprsky zubatého říjnového slunce dopadaly na studenty, kteří se projížděli na kolech nebo si házeli létajícím talířem. Ve stínu stromů seděla dvojice, chichotala se mezi doušky ledové kávy a z přenosného reproduktoru jí k tomu hrála stejná odrhovačka stále dokola. Holland už trochu lezla na nervy, protože ji musela poslouchat celou cestu přes areál, ale možná to byl záměr.

Byl den před Halloweenem.

Hudba konečně zeslábla, když Holland vstoupila do budovy Katedry folkloristiky. Zamířila ke schodišti a její korkové podpatky tiše klapaly po dlažbě. Ten zvuk měla Holland vždycky ráda. Jenže kdykoliv si vzala sandály na vysokém podpatku, zároveň si připomněla, proč je tak nerada nosí.

Bohužel to byly její jediné boty, které se aspoň vzdáleně blížily představě formálnosti. V Coffee Labu žádná pravidla oblékání neexistovala, takže Holland obvykle

nosila rozevláté sukně, dokud na ně nebylo příliš chladno. Jednu měla na sobě i teď, bílou ke kolenům, a doplnila ji světle růžovým zkráceným topem, který sahal sotva k pasu. Přes rameno měla přehozenou koženou brašnu. Tu jí přivezla January ze své první pracovní cesty do Itálie a Holland ji od té doby nosila úplně všude.

Klapání Hollandiných podpatků utichlo, jakmile dorazila do prvního patra, kde byl natažený zelený koberec, který bohužel tlumil zvuk. Chodbu zdobilo několik umělohmotných dýní a lemovala ji řada dveří s matnými bronzovými jmenovkami. Adam Bishop měl kancelář až úplně na konci. Dveře už byly pootevřené.

„Dobrý den!" Holland zaklepala, dveře se otevřely o trochu víc a objevila se prázdná kancelář. Klimatizace asi nefungovala, protože uvnitř bylo tepleji než venku. Jako by tam někdo omylem zapomněl letní den.

V kanceláři žádná halloweenská výzdoba nebyla. Vlastně tam nebylo skoro nic. Bílé zdi zely prázdnotou, až na trojici diplomů z hogofogo prestižních škol.

„Buď si ten nový profesor ještě nestihl vybalit, nebo chce dát akorát všem najevo, na jak snobské a předražené školy chodil," zamumlala si Holland pod nos.

„Moje řeč," ozval se za ní tichý hlas.

Holland se prudce otočila.

Ve dveřích stál student v roztrhaných džínách a kostkované košili. Mohl být asi v jejím věku a nedal se označit jinak než *sexy*. Až nespravedlivě sexy. Dokonce i na losangeleské poměry, kde byl do jisté míry atraktivní skoro každý. Musel být z jiné katedry, protože jinak by si ho určitě pamatovala. Měl rozčepýřené zlaté vlasy, opálenou pokožku a pěkné paže – přesně takové, na kterých je vidět, že dotyčný posiluje a záleží mu na tom, jak vypadá, ale nijak to nepřehání.

Ne že by se slušelo civět na jeho bicepsy.

On si ji však prohlížel také. Oči měl upřené na náhrdelník, který jí visel těsně nad výstřihem. Sledovala jeho pohled, ale pak se zarazila.

Chodí přece s Jakem. Když na to ovšem pomyslela, připadalo jí, že jejich kratičký románek skončil už hrozně dávno. Vzpomínala na něj podobně jako na lidi, které poznala krátce po návratu do Los Angeles; na ty, kteří figurovali jen v několika kapitolách jejího života.

„A co si o tom myslíš ty?" zeptal se student a kývl k černým lakovaným rámečkům na zdi.

Instinkt jí napovídal, že pochlubit se těmi diplomy bylo zcela záměrné rozhodnutí. Zároveň ale pocítila pošetilou potřebu udělat na toho kluka dojem, a tak zvolila shovívavější odpověď.

„Tipla bych si, že si profesor Bishop ještě nestihl vybalit."

„Tak to bys byla na omylu. Je to namyšlenej parchant," prohlásil student. Neznělo to jako domněnka, ale jako pevné přesvědčení.

Holland to překvapilo. Doposud slyšela na profesora Adama Bishopa jen samou chválu. „Proč ho nemáš rád?"

„Neřekl jsem, že ho nemám rád."

„Označil jsi ho za namyšleného kreténa."

Student svraštil obočí. „Mám pocit, že jsem řekl *parchant*."

„Ne, tys –" Přísahala by, že použil výraz *kretén*, ale když si v duchu znovu přehrála těch posledních pár vteřin, slyšela: *Tak to bys byla na omylu. Je to namyšlenej parchant. Parchant. Parchant. Kretén. Parchant. Kretén.* Ta slova se jí honila myslí, jako když přeskakuje gramodeska. Dokud neucítila něco, co nebylo jen v její hlavě.

Kap.

Kap.

Kap.

Holland zvedla ruku a zachytila krev, která jí tekla z nosu. Rudé krůpěje jí dopadaly do dlaně a vytvářely fleky na bílé sukni.

„Tady máš –“ Student vytáhl ze zadní kapsy červený kapesník. Samozřejmě měl látkový kapesník. Bylo přece naprosto běžné nosit u sebe kapesník – *před šedesáti lety*.

Holland by si mohla myslet, že je to součást jeho halloweenského kostýmu. Jenže Halloween měl být až další den a on byl jinak oblečený normálně.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptala se.

Věnoval jí naprosto dokonalý úsměv. „Adam Bishop.“

Holland se zasmála. „No jasně.“ Blesklo jí hlavou, že být přitažlivý a vtipný je výborná kombinace. Jenže on se už neusmíval. Místo toho s vážnou tváří přikývl. Holland se málem propadla hanbou.

„Radši by ses měla posadit,“ řekl a teď už zněl seriózně i jeho hlas. Žádné další úsměvy ani úšklebky se nekonaly a Holland se cítila trapně, že ji vůbec napadlo, že by s ní mohl flirtovat. Jenže…

Takhle si Adama Bishopa rozhodně nepředstavovala. Roztrhané džíny, kostkovaná košile, sexy úsměv. Kdepak. Je to profesor. Ti se přece svůdně neusmívají. Tenhle ovšem ano, i když ne zrovna teď.

Snažila se mu nedívat na rty. Jenže potom udělala tu chybu, že zvedla zrak k souhvězdí pih, které měl rozeseté po nose. A pak ty jeho oči. Oříškově hnědé se zelenými záblesky, zlatými skvrnkami a tmavomodrým prstencem kolem zornice, od nichž nedokázala odtrhnout pohled.

„Vážně by sis měla sednout," zopakoval. „Jsi celá rudá."

„Nic mi není, jen jsem překvapená." Byla ale jako opařená. Cítila to a věděla, že je to na ní vidět.

Strčil si ruce do kapes. Jasné gesto člověka, který si od ní chce vytvořit odstup, protože ona si celou situaci špatně vyložila. Pak ustoupil o krok zpátky ke stolu. „Vezmeme to znovu od začátku. Jsem Adam a pozval jsem si tě sem, protože budu tvým novým vedoucím diplomové práce."

„Pardon. Cože?" vyhrkla.

„Budu tvým novým vedoucím diplomky," zopakoval.

„Ale já už vedoucí diplomky mám."

„Proto jsem taky zdůraznil, že budu tvým *novým* vedoucím."

„To nejde."

„Jak to?" zeptal se nevinně, ale vtom to znovu zahlédla. Záblesk potutelného úsměvu, který jako by se jí ptal: *Je to snad tím, že se ti líbím?*

„Zřejmě došlo k omylu," odpověděla a snažila se zachovat klid. „Profesorka Kimová vede mou diplomovou práci od chvíle, co jsem nastoupila na magisterské studium."

Adam se při zmínce o Profesorce zamračil. „Právě proto jsem chtěl, abys přišla osobně. Prý jste si byly blízké."

„Proč *byly*?" zeptala se Holland nervózně. „Stalo se jí něco?"

Holland vzpomínala, při jaké příležitosti viděla Profesorku naposledy. Bylo to někdy začátkem měsíce. Pamatovala si, jak byla Profesorka nadšená, že je konečně říjen. Od té doby se osobně nesetkaly, ale dnes dopoledne od ní Holland dostala balíček.

„Pokud vím, tak je v pořádku," odvětil Adam.

„Proč ji potom nahrazujete?"

„Ty opravdu nemáš tušení?“ Najednou se na Holland díval téměř lítostivě a na okamžik se odmlčel, jako by nevěděl, jak formulovat to, co jí musí oznámit.

„Paní profesorku vyhodili?“ vyhrkla Holland.

„Ne,“ odpověděl opatrně. „Nesmím se o tom šířit; můžu jen říct, že už dál nemůže vést tvou práci.“

„Počkat – jak to?“ skočila mu Holland do řeči. „Profesorka je jedna z nejoblíbenějších vyučujících na katedře.“

„Jenže její semináře jsou plné lží,“ přerušil ji Adam.

Vyštěkl to tak ostře, až sebou Holland trhla.

„Říkám to nerad,“ pokračoval už mnohem mírněji. „Vím, že k ní vzhlížíš, ale to bys vážně neměla. Ta ženská je podvodnice a lhářka.“

Dodal ještě něco v tom smyslu, že o celé záležitosti nesmí poskytovat další informace, ale Holland se už na jeho slova nedokázala soustředit. Potřebovala se spojit s Profesorkou a zjistit, co se přesně děje.

Holland věděla, že někteří členové fakulty neberou Profesorku vážně. Většina z nich ale považovala její semináře za neškodnou zábavu. A obvykle ji neoznačovali za lhářku.

„Děkuji za informace. Ráda jsem vás poznala,“ zalhala.

„Počkej,“ řekl Adam. „Ještě musíme probrat tvou diplomku.“

„To není potřeba.“ Holland už couvala ke dveřím. Kdyby tam zůstala, buď by se s ním musela pohádat, nebo by se rozbrečela, a ani jedno z toho neměla zapotřebí.

„Neptal jsem se tě na názor,“ prohlásil. Natáhl se za sebe a vzal ze stolu papírovou složku. Byla úplně prázdná, až na Hollandino jméno, které bylo napsáno v rohu strohým tiskacím písmem.

Holland náhle přepadl pocit, že teď je v maléru i ona. A tentokrát se ani nemusela ptát proč.

Začaly se jí potit dlaně, prsty si bezděčně pohrávala s řetízkem na krku a přitom sledovala, jak Adam otvírá desky.

Na svou práci byla Holland nesmírně pyšná, jenže diplomka měla zůstat jen mezi ní a Profesorkou. Některé části ukázala January, což nedopadlo zrovna ideálně, a teď měla pocit, že s Adamem Bishopem to nebude o moc lepší.

Adam otevřel složku a pak do ní celou věčnost mlčky hleděl. Nakonec řekl:

„To, co jsi zatím napsala, je dobré."

„Vážně?" vydechla Holland s úlevou.

„Umíš výborně psát," dodal upřímně. „V Profesorčiných poznámkách stojí, že jsi během bakalářského programu krátce studovala tvůrčí psaní, a je to poznat. Tvoje verze smrti Natalie West mě ihned zaujala. Líbí se mi, jak chytře jsi propojila její raketový vzestup ke slávě v padesátých letech s její záhadnou smrtí, a povedlo se ti najít paralely mezi podivnými okolnostmi jejího skonu a osudy dalších celebrit, které zemřely tragicky nebo za nevysvětlitelných okolností."

Adam otočil ještě pár stránek. Holland se snažila potlačit úsměv. Ještě pořád byla rozrušená tím, co řekl o Profesorce. Zároveň se ale nedokázala ubránit pocitu, že Adam Bishop je možná složitější osobnost, než si původně myslela. Zdálo se, že opravdu chápe, o co se Holland ve své práci snaží. A navíc právě řekl, že je chytrá.

„Bohužel" – Adam zaklapl desky a zvedl k Holland oči, z nichž se vytratil úsměv – „nic z toho nemůžeš použít."

„Ale – počkejte –" vykoktala. „Vždyť jste právě řekl, že je to dobré."

„To je. Tvoje teorie, že některé z nejslavnějších hollywoodských úmrtí byly ve skutečnosti vraždy spáchané ďáblem, je nesmírně zábavná – na to, že je to fikce."

Slovo *fikce* ji udeřilo jako facka. Už podruhé od chvíle, co Adama poznala, ji polilo horko. Nevěděla, jestli se ji snaží urážet úmyslně, nebo je jen neomalený, každopádně ale měla pocit, že si z ní dělá blázny.

„Jsi na téhle katedře už od bakaláře, takže ti asi nemusím vysvětlovat, čím se tady zabýváme. Potřebuju jen, aby sis vybrala jiné téma."

„A co když dokážu, že jsem si nic z toho nevymyslela?" opáčila Holland.

Adam na ni pohlédl, jako by od ní takovou odpověď nečekal. Na okamžik se zatvářil téměř ohromeně, ale podobně jako jeho záhadný úsměv se i tento výraz rychle rozplynul. „Ty chceš dokázat, že ďábel skutečně existuje?"

„Ano." Když to Holland vyslovila, projelo jí mrazivé vzrušení. Stejný pocit mívala, kdykoliv pracovala na diplomce. Bylo to temné téma – nořit se do starých hollywoodských úmrtí a propojovat je s dohodami s ďáblem, které nebyly nikdy splaceny. Dlouhodobé rešerše ji psychicky vyčerpávaly, proto také měla takový skluz. Kdyby ji Profesorka nepovzbuzovala a kdyby pro ni to téma osobně tolik neznamenalo, už dávno by to vzdala.

„Chápu," pronesl Adam po chvíli. „Profesorka umí být velice přesvědčivá. Podle mě je ale nebezpečné hnát se za některým z jejích příběhů. Takže ne. Nedám ti možnost dokázat, že ďábel existuje. Do příští středy mi odevzdáš návrh na nové téma."

„To je hrozně narychlo," namítla Holland.

„Proto jsem ti už také jeden návrh připravil." Adam vytáhl ze složky list papíru a téměř galantně jí ho podával.

„Ne, děkuju," odmítla a ani se ho nedotkla.

Adamovou pohlednou tváří se mihlo překvapení, jako by znovu zareagovala jinak, než očekával. „Vezmi si to aspoň pro případ potřeby," naléhal.

„Nestojím o vaši pomoc," prohlásila. Opravdu ji nepotřebovala. Holland bylo jedno, co jí právě pověděl. Profesorka nebyla žádná lhářka. Holland nebyla naivní a hodlala to dokázat – kvůli své mentorce i kvůli rodičům.

Jakmile Holland vyšla z kanceláře Adama Bishopa, vytáhla mobil a zavolala Profesorce.

„Dobrý den přeji, dovolali jste se do hlasové schránky M. Madeleine Kimové. Nemám ve zvyku volat zpátky a dávám přednost osobnímu setkání. Pokud mě skutečně potřebujete sehnat, zastihnete mě během konzultačních hodin nebo se se mnou můžete spojit prostřednictvím klasické korespondence zaslané ke mně domů – pokud máte to štěstí a znáte adresu. Dopisy, telegramy i balíčky lze zasílat i do mé kanceláře." Poslední slovo přerušilo dlouhé pípnutí.

Holland zavěsila a poslala jí zprávu.

Za ty tři roky, co se znaly, Profesorka nikdy neodpověděla na jedinou esemesku a popravdě ani moc nezvedala telefon.

Vtom si Holland vzpomněla na vizitku Manuela Vargase. Vytáhla ji z brašny. Smaragdové písmo se jemně třpytilo v mdlém světle chodby.

Před pár hodinami sama sebe přesvědčila, že je to celé podvod. Ale co když není?

V Hollandině mysli byly všechny příběhy z Profesorčina semináře Folklor 517 vzájemně propojené. Vždycky si představovala, že existují v jednom společném světě, podobném tomu z pohádek bratří Grimmů. Pokud to tak bylo, pak by mělo logicky platit, že nalezení Strážce času neotevřelo dveře jenom k němu, ale do celého Profesorčina světa mýtů a legend.

Holland zavolala na číslo z vizitky.

„Dobré odpoledne, dovolali jste se do První banky Centennial City," zašvitořil záznamník. „Znáte-li číslo linky volaného, nadiktujte je anebo je zadejte pomocí tlačítek nebo otočného číselníku. Pokud linku volaného neznáte, nadiktujte prosím posledních pět číslic čísla svého účtu."

Hlas pokračoval ve výčtu dalších voleb, které se Holland netýkaly, až nakonec dospěl k možnosti zanechat vzkaz.

„Dobrý den, jmenuji se Holland a ráda bych si na zítřek domluvila schůzku s panem Manuelem Vargasem," řekla. „Právě jsem zjistila, že se u vás v bance nachází bezpečnostní schránka, kterou jsem zdědila, a přála bych si ji otevřít."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Alchymie tajemství*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.